

DAVID M. LODGE

L'arribada de la síndrome respiratòria aguda greu (SARS) i de la *verola del mico* –*monkeypox*– a Amèrica del Nord ens ha alarmat, i és comprensible, però no ens hauria d'haver sorprès. Ja sabíem que un efecte col·lateral inevitable de la globalització és que les malalties infeccioses poden escampar-se més ràpidament. Ja sabíem que moltes malalties humanes sorgeixen del contacte excessiu entre la gent i els animals domèstics. Aquestes consideracions han planat sobre les decisions polítiques que es prenen pel que fa a la salut pública, ja fa dècades.

En canvi, hi ha un factor que no han tingut en compte les autoritats, malgrat els advertiments dels experts, i és l'augment impressionant del comerç global d'animals i de plantes no autòctones, i el possible transport accidental, amb aquestes plantes i animals, d'altres espècies, als vaixells i als avions.

Una vegada són aquí, les espècies foranes no sols representen una amenaça per als humans, sinó que poden, fins i tot, arrasar les nostres collites, la fauna i els ecosistemes naturals –i poden esdevenir molt més costoses, a la llarga, que moltes formes de contaminació–. A diferència de la contaminació de l'aigua o de l'aire, que es corregeixen amb una certa facilitat, les invasions biològiques són, quasi sempre, irreversibles, per tal com aquests organismes aliens tenen la capacitat de reproduir-se.

Es per això que el Servei de Pesca i Fauna, i altres agències federals, no es poden permetre el luxe d'ignorar els perills que comporta el fet que hi haja carpes xineses que es vénen als mercats de menjar viu de les grans ciutats americanes, o el fet que a les botigues d'animals del mig oest americà s'hi venguen rates i gossos de les praderies gambians.

L'embargament que ha imposat Tommy G. Thompson, el secretari de salut i serveis humans, a la importació d'animals rosegadors africans, és només un pegat, i el que caldria aplicar són mesures preventives molt més generals.

El problema és que la mà dreta i l'esquerra del Govern federal no estan coordinades. El Centre de Control de Malalties (CDC) i el Departament d'Agricultura fan una tasca admirable per protegir-nos –a nosaltres mateixos i a les nostres

“Una vegada són aquí, les espècies foranes no sols representen una amenaça per als humans, sinó que poden, fins i tot, arrasar les nostres collites, la fauna i els ecosistemes naturals –i poden esdevenir molt més costoses, a la llarga, que moltes formes de contaminació–. A diferència de la contaminació de l'aigua o de l'aire, que es corregeixen amb una certa facilitat, les invasions biològiques són, quasi sempre, irreversibles”

“Encara que ens puga semblar sorprenent, l'arribada de la SARS i de la 'verola del mico' és un avís: no podem separar la salut humana de la salut d'altres animals dels nostres ecosistemes”

collites–, contra tot el que amenaça d'una manera directa la nostra salut. En canvi, altres branques governamentals, com ara el Departament d'Interior, encara no s'han adonat dels terribles perills que les espècies foranes representen per a la fauna i els ecosistemes naturals. Pensem, per exemple, en la malaltia dels oms (grafiosi) i la plaga dels castanyers, que van esborrar del paisatge aquestes dues espècies naturals el segle passat, o en les ostres endèmiques d'aquest país, que van desaparèixer per culpa dels depredadors i de les malalties importades. A més, aquestes espècies alienes generen una despesa, als EUA, d'uns 137 bilions de dòlars l'any.

El 2001, el mateix Consell Nacional d'Espècies Invasores –amb ajuda del Comitè Consultiu d'Espècies Invasores, per al qual treballa– va elaborar un pla per corregir aquests problemes, que incloïa el desenvolupament de sistemes d'exploració per prevenir la importació d'espècies nocives. Malauradament, el consell té ben poca autoritat per dur endavant aquest pla. En comptes d'això, el que ha passat és que les recomanacions s'han ofegat dins la burocràcia, i n'han implantat ben poques. Cal que el Congrés atorgue més autoritat al consell, i que approve legislació semblant a la Llei Nacional d'Espècies Invasores Aquàtiques, del 2003, per tal de promoure la recerca i les mesures administratives que evitarien invasions futures.

Encara que ens puga semblar sorprenent, l'arribada de la SARS i de la *verola del mico* és un avís: no podem separar la salut humana de la salut d'altres animals dels nostres ecosistemes. Dia a dia, el comerç d'animals i altres conductes involuntàries, com la de llastar els vaixells, fan que arriben milers d'espècies al nostre país.

Si els diferents departaments de l'administració no es coordinen entre ells, la SARS o la *verola* podrien ser només el començament.

David M. Lodge és biòleg de la Universitat de Notre Dame, Indiana
© The New York Times – EL TEMPS
Traducció: Maite Insa